

Поїхав Данило в долину по глину,
в долину полинну аж ген за село.
Усілося сонце на згорблену спину,
вгорнуло старого в шовкове тепло.

Приїхав Данило в долину полинну.
Конячку розпріг і присів у траву.
І раптом покручену, неопалиму
узднів свою долю, неначе живу.

Стояла вона біля глинища круто
і в очі дивилась, як совість сама,
і наче казала розкуто, забуто:
— Чому ти приїхав, а сина нема?..

Стенувся Данило. У руки — лопату,
і глину копнув, зачерпнув з глибини.
А голос із неї:
— Не руш мене, тату!
З війни у землі цій лежу я, з війни...

Схилився Данило і очі запалі
утер рукавом, що од глини зжовтів:
віддав би життя, а не те що медалі,
коли б тільки син із війни прилетів...

І знову — дорога. Порожня підвода.
Полинна долина, і в серці полин,
і шкода Данилу, невимовно шкода,
що він на підводі сидить, а не син.

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.